

เทศน์เช้า วันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ วันนี้วันพระ วันนี้วันพระเป็นวันแสวงหาบุญกุศลใส่หัวใจของชาวพุทธนะ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เวลาพระพุทธศาสนา เห็นใหม่ เวลาเราทุกข์เรายากขึ้นมาเราก็อยากจะทำที่พึ่งๆ นี่เราหาที่พึ่งไม่ได้

เราเกิดมาในโลกเราเกิดมาด้วยบุญกุศล เราเกิดเป็นมนุษย์มีกฎหมายคุ้มครอง มีรัฐบาลดูแล ถ้ามีกฎหมายคุ้มครอง มีรัฐบาลดูแลขนาดไหน เราก็ต้องมีการแข่งขัน ถ้าความแข่งขันอันนั้น การกระเสือกกระสนอันนั้นมันเป็นความทุกข์ความยาก นี่ความทุกข์ความยากเห็นใหม่

ธรรมะ ปัจจัยเครื่องอาศัยๆ เราต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยนะ ถ้ามีศรัทธาความเชื่อ ถ้ามีศรัทธาความเชื่อมันลากจูงให้เรามาวัดมาวา มาวัดมาวาขึ้นมา มาวัดมาวาเพื่อบุญกุศลของเรา ถ้าบุญกุศลของเราคือความปล่อยวางในหัวใจใจ ปล่อยวางในหัวใจแล้วเรายังมีหน้าที่การงานของเราวันยังค่ำ เพราะคนเราเกิดมามีปากมีท้อง ต้องมีอาชีพ ต้องมีหน้าที่การงานของเรา ถ้ามีหน้าที่การงานของเรา เราทำเพื่อเหตุนี้ไง

ถ้าคนมีบารมี บารมี จะมีโอกาส มีจังหวะโอกาสตลอดเวลา แต่เรามั่นคนขาดตกบกพร่อง คนขาดตกบกพร่องมาจากไหน คนขาดตกบกพร่องก็มาจากการกระทำของเรานะ เราไม่เคยทำอะไรเลย เราก็จะไม่ได้สิ่งใดเลย ถ้าเราทำอะไรก็ได้สิ่งนั้น ทำสิ่งใดได้สิ่งนั้น เราก็มาวัดมาวาเพื่อทำบุญกุศลของเรา ทำบุญกุศลของเราเพราะอะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ไง สอนไว้ ชาวพุทธเราให้มีทาน ศีล ภาวนา คำว่า “ทาน ศีล ภาวนา”

“ทำไมต้องทำ ทำไมต้องทำ มันอึดคัดขาดแคลนขนาดนี้ทำไมต้องทำ”

ความอึดคัดขาดแคลน อึดคัดขาดแคลนเพราะหัวใจของเรามั่นคับแคบ ถ้าอึดคัดขาดแคลนของเรา ไม่มีสิ่งใด เราก็อนุโมทนาไปกับเขา เรามีน้ำใจไปกับเขา เห็นคนทำคุณงามความ

ดี เราชื่นชมไปกับเขา ถ้าเราชื่นชมไปกับเขา เราชื่นชมไปกับเขา แต่เราชื่นชมไม่ได้ เราชื่นชมไม่ได้เพราะอะไร เพราะเขามี เราไม่มี เขาทำ เราไม่ได้ทำ มันชื่นชมไม่ได้ นี่ไง คนเราจิตใจถ้ามันบกพร่องแล้วมันบกพร่องตั้งแต่ต้นจนปลาย มันบกพร่องไปตลอด

แต่จิตใจคนที่สูงส่ง เห็นใหม่ เป็นผู้ใหญ่เห็นเด็กทำความดี โอ้โฮ! มันชื่นชมนะ เห็นสังคมที่เขาใจต่อใจกัน โอ้โฮ! เราปลื้มใจ นี่ไง ถ้าจิตใจมันดี มันดีตั้งแต่ต้น มันดีไปตลอดรอดฝั่ง ถ้าจิตใจที่มันคับแคบแล้วมันคับแคบไปตลอดรอดฝั่งเลย มันจะคับแคบไปทั้งนั้นนะ มันทำไม่ได้ๆ ใจ แต่ถ้าคนทำได้ หัวใจที่มันสูงส่ง

หัวใจที่สูงส่งและหัวใจที่คับแคบมาจากไหน

พันธุกรรมของจิตๆ ใจ

พ่อแม่สั่งสอนลูกของเรา ไปโรงเรียนแล้วให้มีน้ำใจต่อเพื่อน เรามีน้ำใจต่อเขา เราฝึกฝนมาตั้งแต่ไหนๆ ถ้าเราฝึกฝนของเรามา ฝึกฝนของเรามา เด็กบางคนไม่ต้องฝึกฝน เด็กบางคนมันสอนพ่อแม่มันเลย ให้พ่อแม่ทำดี “พ่อแม่สอนหนู แล้วทำไมพ่อแม่ทำตัวอย่างนั้นๆ” พ่อแม่นี่อายเด็กเลย ถ้าเด็กมันดี นี่ไง พันธุกรรมของจิตๆ ที่มันตัดแต่งมา

พอตัดแต่งขึ้นมาแล้ว เวลาอัศจรรย์คาดแคลนขึ้นมา เราขัดสนของเรา เราเข้ามาที่เรา ถ้ามีสติปัญญา นะ ถ้ามีสติ ถ้ามีสติมันเท่าทันความคิดของตนนะ ถ้าขาดสติ ทั้งพลังเฉลอ รู้บ้างไม่รู้บ้าง คำว่า “รู้บ้างไม่รู้บ้าง” คือมันเพ้อมันละเมอ รู้บ้างไม่รู้บ้าง มันเฉลอ เวลามันเฉลอไป มันคิดไป มันเจ็บช้ำน้ำใจทั้งนั้นนะ แต่ถ้าคนมีสติขึ้นมาไม่เฉลอไฉลนะ มันไม่เฉลอไฉล มันรู้ชัด ไม่ใช่รู้บ้างไม่รู้บ้าง

โดยธรรมชาติของคน ธรรมชาติของพลังงาน ไฟฟ้า พลังงาน เวลาลัดวงจรมันไหม้บ้านไหม้เรือนเลย แต่ถ้าไฟฟ้ามันปกติขึ้นมา ทุกคนได้ใช้สอยมัน นี่ก็เหมือนกัน พลังของจิตๆ คนเราเกิดมา就有ความคิด พลังงานมันมีอยู่แล้ว จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เพราะจิตนี้เกิด พอจิตนี้เกิด ทำให้มีสิ่งมีชีวิต ทำให้เป็นเรา พลังงานมันมีของมัน

แต่ถ้ามีสติมีปัญญาขึ้นมา ไฟฟ้าที่มันสมบูรณ์แบบ ในบ้านในเรือนเรามีความสว่างไสว มีความอบอุ่น มีทุกอย่างพร้อมเลย มันลัดวงจร ไหม้หมดทั้งบ้านเลย นี่ก็เหมือนกัน เวลามันคิด แต่เจ็บช้ำน้ำใจ มันลัดวงจร มันขาดสติ

ถ้ามีสติสัมปชัญญะขึ้นมา เราไม่ให้ไฟฟ้ลัดวงจร ไม่ให้ความคิดที่มันไม่พอใจมาเหยียบ ย่ำหัวใจของเรา ถ้ามันเหยียบย่ำหัวใจของเรา มันมาจากไหนล่ะ นี่ไง มาวัดมาวามาทำบุญกุศล มาทำบุญกุศลก็เพื่อฝึกหัดตรงนี่ไง ถ้าจิตใจของมันมีกำลังขึ้นมา จิตใจที่มันสูงส่งขึ้นมามันให้อภัยได้ทั้งนั้นนะ เราอยู่ด้วยกัน ลึ้นกับพันยังกระทบกันเลย คนเรามันผิดพลาดด้วยความพลั้งเผลอ ผิดพลาดโดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ให้อภัยเขาไปซะ แต่คนถ้ามันตั้งใจจะทำของเขา ...กรรมของสัตว์

กรรมของสัตว์ เราก็ปกป้องเราตามสิทธิ์นะ ไม่ใช่ว่าพระพุทธศาสนาสอนให้หึงมือหึงเท้า พระพุทธศาสนาไม่ได้สอนให้หึงมือหึงเท้านะ เพราะความเพียรชอบ พระพุทธศาสนาสอนให้มีความเพียร มีความวิริยะ มีความอุตสาหะ แต่อย่าผูกใจเจ็บ ถ้าไม่ผูกใจเจ็บแล้ว เรามีความเพียรของเรา เราทำหน้าที่การงานของเรา เขาจะกลั่นแกล้ง เขาจะทำร้ายเรา เราป้องกันตามสิทธิ์ของเรา แต่เราดูแลหัวใจของเราได้ไง เราดูแลหัวใจของเราได้เพราะอะไร

เพราะคนมีเวรมีกรรมต่อกันมา คนที่มีเวรมีกรรมต่อกันมามันผูกพันกันมา เวลามันผูกพันกันมา เขาจะเอออย่างเดียวนั้นนะ เพราะมันมีเวรมีกรรมต่อกันมา พอมันหมดเวรหมดกรรมนะ ไอ้คนที่จ้องจะทำเรานะ “เฮ้อ! ทำมันแล้วมันก็ไม่สะเทือนเลย ทำแล้วมันก็ไม่มีความตอบโต้เลย เราไม่ทำมันแล้ว” หมดเวรหมดกรรม

ถ้าหมดเวรหมดกรรมมันก็เป็นเรื่องหนึ่งนะ ถ้าไม่หมดเวรหมดกรรม พุดกันไม่รู้เรื่อง หรอก เวรกรรมมันเป็นอย่างนั้นนะ เรื่องเวรเรื่องกรรมมันปิดหูปิดตา ปิดหูปิดตาคนที่ทำ แล้วเราเราเป็นชาวพุทธ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนถึงหัวใจของเรา ถ้าสอนถึงหัวใจเรา เรามาวัดมาวากันนะ เรามาฝึกหัดภาวนา เริ่มต้นตั้งใจเต็มที่เลย อู้ฮู! ไปคราวนี้ต้องเป็นพระอรหันต์แน่นอน ไปวัดคราวนี้ต้องเป็นพระอรหันต์เลยแหละ ตั้งใจมาเต็มที่เลยนะ...ไฟไหม้ฟาง พอไปถึงวัดแล้วนะ ทำครึ่งๆ กลางๆ ทำไม่ต่อเนื่อง

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความเพียร ความเพียรต้องต่อเนื่อง ความขำนาญในวสี ขำนาญในการคุมครองดูแล เวลาสรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง แม้แต่การฝึกฝน การกระทำของเรา อารมณ์ความรู้สึกก็เป็นอนิจจัง สิ่งที่เป็นอนิจจัง แล้วจะดูแลอย่างไรให้มั่นคงที่ล่ะ

ถ้าดูแลให้คงที่ นี่ไง ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุไฉน เรามีสติมีปัญญาของเรา เรายังรักษาของเราไว้ เราตั้งสติแล้วหายใจเข้านี่ก็ พุทหายใจออกนี่ก็ไฉน เดี่ยวมันก็เผลอ ทั้งเผลอทั้งเรอ ทั้งเผลอทั้งเรอเพราะอะไร เผลอเรอเพราะมันจำใจไป พอดีจำใจขึ้นมา ครูบาอาจารย์ของเราท่านถึงต้องตื่นตัวตลอดเวลา พอตื่นตัวตลอดเวลา มาฝึกหัดให้ตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

เวลาหลวงตาท่านพูด เราพูดประจำ เวลาภาวนา เห็นไหม เวลาภาวนาไฉนยิ่งกว่าหมาตาย เวลาเผลอเผลอไปกับกิเลส ไฟฟ้าลัดวงจร เก่ง โอโฮ! คิดนี้สุดยอด ศีลธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา สัมโพชฌงค์ สติปัฏฐาน ๔ ทะลุปรุโปร่ง เดี่ยวเข้าทางจงกรม เป็นพระอรหันต์แน่นอนเลย พอไปวัดไปวาเข้า สติมันอ่อนลงไปเรื่อยๆ

เห็นไหม รู้หมด ศึกษาเข้าใจทั้งนั้น อริยสัจนี้รู้! ทะลุปรุโปร่งเลย แต่ทำจริงทำไม่ได้ เพราะอะไร เพราะความบกพร่องของเราไฉน

ความเพียรชอบ ความเพียร หลวงตาท่านสอนประจำ ถ้าความเพียรชอบต้องมีสติ ถ้ามีสติสัมปชัญญะเริ่มต้น นั่นนะความเพียรมันถึงชอบธรรม ถ้าขาดสติไปแล้วก็ลุ่มๆ ดอนๆ ทั้งนั้นนะ

แล้วเวลามันพลังเผลอไปแล้วนะ จบเลยนะ พอจบ มันล่องลอยไปเลย ว่าวเชือกขาดคือควบคุมไม่ได้ ว่าว สายป่านมันขาด ควบคุมสิ่งใดไม่ได้เลย ที่นี้ภาวนาไปแล้ว ส่งขึ้นไปแล้ว แล้วควบคุมอะไรไม่ได้เลย อย่างนั้นชอบธรรมหรือ

ความชอบธรรมมันต้องมีสติปัญญาสมบูรณ์ดี ทำความสงบของใจเข้ามา ใจสงบแล้ว ยกขึ้นสู่วิปัสสนา ถ้าไม่มีสติปัญญาสมบูรณ์มันจะยกขึ้นสู่วิปัสสนาอย่างไร คุณสิ เวลาหมอบเขาจะผ่าตัด มือเขานิ่งขนาดไหน

นี่ก็เหมือนกัน ยกจิตขึ้น จิตนี้ยิ่งกว่าเลเซอร์ แล้วมันจะผ่าตัด มันจะเข้าไป มันจะควบคุมอย่างไร ถ้ามันจะควบคุมอย่างไร นี่ไง ความเพียรชอบๆ ถ้าความเพียรมันชอบขึ้นมา ถ้าความเพียรชอบมันก็ชอบธรรมไง

แต่ความเพียรของเราไฟไหม้ฟาง ไปวัดไปวาคราวนี้เป็นพระอรหันต์แน่ๆ เลย ตั้งใจเต็มที่เลย พอไปถึงก็ล้มลุกคลุกคลาน

ความล้มลุกคลุกคลาน เห็นไหม การประพฤติปฏิบัติ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนะ มีคุณค่ามาก สิ่งที่เกิดผลดั่งพลังแผ่นดินเพราะกิเลสตัดทอนความทะยานอยากของเรา เราเองต่างหาก เราเองต่างหากไม่สมบูรณ์แบบ เราเองต่างหากขาดตกบกพร่องแล้วจะไปโทษธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ เวลาเราประพฤติปฏิบัติ เราจะไปโทษคนนู้นโทษคนนี่ แต่เราไม่เคยโทษตัวเราเองเลย เราไม่เคยโทษอำนาจวาสนาของเราเลย

ถ้าอำนาจวาสนาของเราถ้ามันเข้มแข็งนะ จิตใจคนที่เข้มแข็ง คนที่จิตใจดีงาม เราเจอบ่อยมากคนที่จิตใจดีงามเขามาคุยกับเรานะ ทำไมคนนู้นคิดอย่างนี้ได้ คนนี้คิดอย่างนี้ได้ เขาแปลกใจ เขาแปลกใจเวลาคนคิดลบ เอ้! ทำไมเขาคิดได้ওয়ั้นนะ ทำไมเขาคิดทำลายตัวเขาได้ওয়ั้น เขาถามเราอยงั้นนะ ทำไมเขาคิดได้ওয়ั้นนะ นี่เวลาคนที่จิตใจเขาเข้มแข็งจิตใจเขาดีงามนะ เขาเห็นคนคิดลบเขาก็แปลกใจนะ

แต่ไอ้คนคิดลบมันก็คิดลบ คิดลบแล้วก็น้อยใจด้วยนะ “เราไม่มีคนเชิดชู เราไม่มีคนคุ้มครองดูแล”...พอแมกั้มันงอยู่นั้น กฎหมายของรัฐก็ดูแลอยู่ เจ้าหน้าที่ของรัฐเขาดูแลทั้งนั้นเลย ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะ

ไอ้มันน้อยเนื้อต่ำใจของมันไปโดยธรรมชาติของมัน นี่ไง ถ้าตรงนี้มันมาจากไหน มันมาจากโยมที่มาวัดนี้แหละ มันมาจากการกระทำของเรา มันมาจากการฝึกหัดของเรา พันธุกรรมของจิตๆ คนเราเกิดมาแต่ละภพแต่ละชาติ เราคิดดี เราพัฒนาของเรา ฝืนใจเราทำแต่สิ่งที่ดีงาม

“ย้าคิดย้าทำจนเป็นจริตเป็นนิสัยของเธอ” ความย้าคิดย้าทำ แต่ต้องย้าคิดย้าทำสิ่งที่ดีงามนะ อย่าไปย้าคิดย้าทำสิ่งทีลบ ถ้าย้าคิดย้าทำสิ่งทีลบ จิตใจเรากั้จะลบไปเรื่อยๆ ถ้าย้าคิดย้าทำสิ่งทีดีงาม มันก็ยกจิตใจของเราให้ดีงามขึ้นไปเรื่อยๆ

ความดีงามมันดีงามอยู่ที่ไหน มันดีงามอยู่ในหัวใจของเรา แล้วถ้าความดีงามอยู่ในหัวใจของเรานะ เวลามันเคยคิดลบ แล้วพอมันคิดบวก คิดดีงาม โอ้โฮ! โอ้โฮ! มันเห็นไง คิดลบ มันมีความทุกข์อย่างนี้ คิดลบมันมีความระแวงอย่างนี้ คิดลบมีความทุกข์อย่างนี้ คิดบวก เห็นไหม คิดบวก จิตใจมันมั่นคงอย่างนี้ มันมีความดีอย่างนี้ นี่ความคิดนะ

แต่เวลาเป็นการกระทำนะ เวลามีการกระทำ อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี จิตของเรามันแบกรับภาระ ความคิดนี้แหละ จิตของเรากับความคิดมันผูกพันกัน เห็นไหม เวลาเราไม่คิด ความคิดมันไปไหน จิตเราก็อยุ้นั้นไซ้ใหม่ เวลามันแบกรับภาระก็แบกรับภาระความคิดอันนี้ไง

เวลามันว่าง มันวางความคิดอย่างนี้ไง มันวางความคิดอย่างนี้แล้วมันต้องเป็นอิสระ คำว่า “วางความคิด” คนเราไม่คิด คนเรากดไว้ คนเราทับไว้ คนเรากดดันไว้ มันไม่ใช่สมาธิ มันเป็นความคิดว่าง คิดให้ว่างๆ เพราะคิดมันทรงตัวไม่ได้ มันว่างไม่เป็น

แต่เราฝึกหัดหายใจเข้านี้กพุท หายใจนี้กออกนี้กโธ ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ คำว่า “ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ” คือใช้ความคิด เราคิดสิ่งใดแล้วเรามาใคร่ครวญของเราว่ามันดีงามหรือไม่ ถ้ามันไม่ดีงาม เราจะคิดทำไม มันก็วางความคิด พอวางความคิดขึ้นมา จิตมันจะเด่นขึ้นมา หายใจเข้านี้กพุท หายใจออกนี้กโธ จิตมันจะเด่นขึ้นมา พอจิตมันเด่นขึ้นมา มันวางความคิด แล้วจิตมันเป็นอิสระ

แต่มันว่าง มันไม่ใช่วางความคิด เราไปสร้างอารมณ์ใหม่ สร้างอารมณ์ว่างๆ ว่างๆ นั้นนะ มันถึงไม่ได้รับรู้รสของความสงบไง มันถึงไม่ได้รับรู้รสของสัมมาสมาธิ

รสของสัมมาสมาธิ รสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง ถ้ารสของสมาธิธรรม รสของสติ

คนเราถ้ามันคิดลบๆ ตลอดเวลา ถ้ามีสติขึ้นมา พอมีสติขึ้นมา พอมันคิดบวกขึ้นมา นั้นนะเห็นผลเลย อ้อ! เพราะเรามีสติ เพราะเราเท่าทันความคิด นี่รสของสติ รสชาติของมัน โอ้โฮ! มันชัดเจน รสชาติของสัมมาสมาธิ แล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา รสชาติของภาวนามยปัญญา เห็นภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดจากสัมมาสมาธิ เราจะมหัศจรรย์มาก เพราะมันเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดจากการภาวนา

สิ่งที่เราทำกันอยู่ที่นี่ปัญญาเกิดจากจินตนาการ มันโดยพื้นฐาน ถ้าทางโลกมีการศึกษา ปัญญาที่นั่นเกิดจากโลกีย์ปัญญา ปัญญาอย่างนั้นมันเป็นปัญญาแบบโลกๆ เป็นวิชาชีพ เป็นองค์ความรู้ไว้ประกอบสัมมาอาชีวะ แล้วถ้าไม่ประกอบสัมมาอาชีวะไว้ทำไม เพราะคนเรียนมาเรียนมาอย่างหนึ่งไปทำงานอีกอย่างหนึ่ง เรียนมาอย่างหนึ่งมีอาชีพอีกอย่างหนึ่ง นั่นไง แล้วความรู้ไม่ได้ใช้เลย นี่ไง ความรู้อย่างนั้นความรู้ที่วิชาชีพ มันเป็นความรู้วิชาชีพที่หาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง

แต่ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่รักษาหัวใจ ปัญญาพาใจพ้นจากทุกข์ ปัญญาพาหัวใจของเราให้เห็นพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน นี่จิตของเรา

หลวงตาท่านเน้นย้ำ หัวใจของเราเรียกร้องความช่วยเหลือ หัวใจของเราเรียกร้องความช่วยเหลือ แล้วใครจะไปช่วยเหลือมันล่ะ ก็ต้องหัวใจเราเองมีสัมมาสมาธิ มีศีล มีสมาธิ มีปัญญารักษาช่วยเหลือมันเอง

เด็กเวลามันโดนเพื่อนรังแกมันยังวิ่งหาพี่เลี้ยง วิ่งหาพ่อหาแม่ช่วยคุ้มครองดูแลมัน แล้วหัวใจของเราใครจะดูแลมัน

ศีล สมาธิ ปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้คุ้มครอง แล้วคุ้มครองจากไหน คุ้มครองจากการฝึกหัด ฝึกหัดมันขึ้นมาๆ ถ้าฝึกหัดขึ้นมามันจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจ นี่ไง ดวงใจดวงใดไม่มีมรรค ดวงใจดวงนั้นไม่มีผล

ที่เราศึกษา ศึกษามาเป็นความจำ สัญญาทั้งนั้นนะ สัญญาคือความจำ ความจำก็ไปกลิ้งถ่ายมาไง เอาการถ่ายมามันไม่รู้เรื่องหรอก

แต่ถ้าเราทำขึ้น เราเป็นคนพัฒนาขึ้นมาเอง เราไม่ใช่อาการถ่ายไปถ่ายของใครมา เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือถ่ายมา ถ่ายจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถ่ายมา แล้วมาฝึกหัด ฝึกหัดจนมันเป็นขึ้นมา พอมันเป็นขึ้นมา ปัจจุบันตั้ง สันติปฏิญญาใจดวงใจมีมรรค ถ้ามีมรรคมันก็รู้หมด

ช่างยนต์เขาไม่เคยกลัวเครื่องยนต์เขาเสียหายเลย เพราะเขาเป็นช่างยนต์ เขาซ่อมแซมได้ หัวใจของเรานักปฏิบัติ ถ้ามันภาวนาเป็นแล้วไม่กลัวอะไรเลย โอ้โฮ! เพราะมันขาดสติ เพราะ

สมาธิมันอ่อน เพราะใช้ปัญญามากเกินไป รู้หมด ถ้าสมาธิมันอ่อนก็กลับมาฝึกสิ สมาธิก็กลับมาที่ สัมมาสมาธิจะออกไปใช้ปัญญา นี่ปัญญามันจะเกิดขึ้นนะ อะไหล่ที่มันจะประกอบเครื่องยนต์ มันจะเปลี่ยนอะไหล่ตัวใด มันจะใช้อย่างไร มันทำได้ทั้งนั้นนะถ้าชำนาญในวิธี นี่ไง ถ้ามันมี มัน เป็น ถ้ามันเป็น ฝึกหัดขึ้นมาๆ

ไม่ใช่ไปถ่ายมา ถ่ายมาแล้วมันเป็นสูตรตายตัว สูตรตายตัวนี่วิทยาศาสตร์ เราพูดทุกวัน วิทยาศาสตร์ก็กิเลสไม่ได้ เพราะเป็นสูตรสำเร็จ คำว่า “สูตรสำเร็จ” กิเลสมันปลิ้นปล้อน เราไม่ ทนมันหรอก ปริยัติมันเป็นทฤษฎี เป็นสูตรสำเร็จ กิเลสมันพลิกแพลงได้มากกว่านั้น แม้แต่ กฎหมาย นักโทษมันยังปลิ้นปล้อน มันยังเอาตัวรอดได้ นับประสาอะไร

ฉะนั้นว่า ถ้ามันเป็นความจริงๆ สัจธรรมมันไล่ต้อนกิเลสเข้าไป มันรู้เท่ารู้ทัน มันรู้แจ้ง แสงตลอด มันทำลายหมดนะ นี่คือสัจจะคือความจริง นี่พูดถึงสัจจะความจริงที่เกิดขึ้น

ถ้าเรามีสติสมาธิสมบุรณ์ สมบุรณ์แล้วเราฝึกหัดของเราๆ นี่คือสมบัติแท้ๆ บุญแท้ๆ เลย ถ้าเรามีสติ มีสมาธิ มีปัญญาขึ้นมา เราแก้ไขชีวิตเราได้ทั้งนั้นนะ ชีวิตมันจะตกทุกข์ได้ยาก อย่างไม่มันเป็นคราว

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เวลาที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ว่าข้าวยากมากแพง พระอานนท์เอาข้าวเลี้ยงม้ามาบดให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้เสวย นี่กรรมของสัตว์

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน “อานนท์ เราหิวกระหายเหลือเกิน ตักน้ำมาให้หน่อย” น้ำนั้นมีแต่ขุ่นหมดเลย นี่ไง แล้วพระอานนท์ถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าว่าเป็นเพราะอะไร

เศษของกรรมๆ คือเราเคยทำสิ่งใดมา ทำสิ่งใดมาเป็นอย่างนั้นนะ

แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังลุ่มๆ ดอนๆ เป็นครั้งคราว แล้วเราจะให้มัน สมบุรณ์แบบที่ไหน ถ้ามีสติปัญญาอย่างนี้แล้วยังได้เลย อะไรจะมาเผชิญได้ทั้งนั้นนะ ชีวิตนี้ เผชิญได้ทุกๆ เรื่อง ไม่ไปจ้านกับมัน ไม่ให้กิเลสมันบีบคั้น แล้วเราทุกข์กับกิเลสในหัวใจของเรา

นะ แต่ถ้าเราทำคุณงามความดี สัจธรรม ธรรมโอสถ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัด
นึก เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของหัวใจดวงนี้ เอวัง